

Arrest

nr. 254 652 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2021 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Bni Bouayah op X. Op 01.10.2019 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 01.10.2019 besloot de gemachtigde van de burgemeester te Antwerpen meteen tot de niet-inoverwegingneming (bijlage 19quinquies).

Op 15.10.2019 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 20.01.2020 besloot de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 13.03.2020 diende verzoekster hierop meteen een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 15.07.2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 05.09.2020 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

Op 04.01.2021 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie andermaal tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing.

Op 04.01.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 04.02.2021 diende verzoekster tevens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde bijlage 13sexies. Deze procedure is aldaar gekend onder het rolnummer X."

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 april 2019 België binnenkwam, samen met haar moeder en drie zussen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij beroep aantekende tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, zaak gekend onder rolnummer RvV X.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten.

Beide beslissingen werden onder de vorm van een bijlage 20 genomen en kennen de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 05.09.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.09.2020 voor de derde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name haar broer, zijnde T. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij

zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij in april 2019 naar België kwam in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten. Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder L. B. (ov nr. 8921920) en haar drie zussen T. L. (ov nr 8936847), T. S. (ov nr 8936820) en T. I. (ov nr 8933817) die alle vier in oktober 2019 eveneens gezinshereniging aanvroegen met dezelfde referentiepersoon.

- overlijdensakte van betrokkene's vader (reeds overleden op 01.12.2012); attest van celibaat op naam van betrokkene; documenten met betrekking tot in België gevolgde lessen Nederlands en integratie en attestatation de résidence op naam van betrokkene. Deze stukken zeggen op zich helemaal niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogenheid in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- attestatation de non-imposition a la TH-TSC n°3839/19 dd. 13.06.2019 en attestatation de revenu global n° 2997 dd. 09.07.2020 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten onderschreef voor het belastingjaar 2019. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Administratief attest vanwege de lokale Marokkaanse autoriteiten met nr. 514 dd. 22.06.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene in de wijk (douar) Tazourakht in het dorp Nekkour te Al Hoceima geen eigendommen of inkomsten heeft. Dit attest is identiek aan het attest met nr. 808 dd. 20.06.2019 dat betrokkene al voorlegde in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 13.03.2020 en dat al werd besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 15.07.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

- Fiche de renseignements dd. 18.06.2019 nr 4051/2019. Ook dit document werd al voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 13.03.2020 en dat al werd besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 15.07.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

- Verklaringen van het OCMW (dd. 10.06.2020 en 04.09.2020), dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële uitkeringen ontvangen.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten in België van de referentiepersoon.

- Bewijzen van het overmaken van geld naar Marokko door de referentiepersoon op 10.09.2016 aan W. A. van 492,47 euro; op 23.11.2016 aan I. B. van 1007,68 euro; op 1.12.2016 van 405,06 euro aan A. E.; op 30.12.2016 van 303 euro (bestemming onbekend); 13.03.2017 van 254,27 euro aan I. B. (oom); 17.03.2017 van 204,72 euro aan A. E. K. (Neef); 17.03.2017 van 105,86 euro aan F. B.; 23.11.2017 van 151,46 euro aan M. B. (vriend); 19.03.2019 aan I. B. van 2556 euro; op 6.12.2016 van S. M. aan F. B. van 499,17 euro. Bij deze stortingen werd telkens met de hand bijgeschreven dat deze gelden bedoeld waren voor betrokkene, haar moeder en haar zussen. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van zulke beweringen zonder bewijzen niet kan worden uitgesloten, kan hier geen rekening mee worden gehouden. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- Bewijs van stortingen van contanten door de moeder van betrokkene op eigen rekening van de Attijariwafa bank door op 12.09.2018, 19.03.2019, 25.10.2017 en op 07.01.2019. De link met betrokkene of met de referentiepersoon kan niet worden gelegd, de relevantie is niet duidelijk.

- Net zoals bij de vorige aanvraag gezinshereniging legt betrokkene bewijzen voor van geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene en aan haar moeder in België (voor deze aanvraag stortingen voor de periode eind 2019 – november 2020). Deze geldstortingen dateren van na de eerste aanvraag gezinshereniging en dus van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 15.10.2019 en 13.03.2020 (bijlage 20 dd. 20.01.2020 en 15.07.2020).

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 15.10.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

De referentiepersoon, die zich nog geen twee maanden na de aankomst van zijn moeder en vier zussen in België vestigde, legde bovendien geen documenten voor waaruit zou kunnen blijken dat hij over voldoende inkomsten beschikt is om deze vijf personen ten laste te kunnen nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 15.10.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aan vraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 15.07.2020 werd op 16.07.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21.08.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder L. B. (ov nr. 8921920) en haar drie zussen T. L. (ov nr 8936847), T. S. (ov nr 8936820) en T. I. (ov nr 8933817). Alle vijf waren zij in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 15.10.2019 en op 13.02.2020 werden geweigerd op 20.01.2020 en op 15.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en diende op 05.09.2020 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, verder in de bespreking van dit middel 'bestreden beslissing' genoemd.

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van het volgende:

"EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1, 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN HET UNIERECHT."

De verzoekende partij geeft vooreerst volgend theoretisch betoog over de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent,

concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of in wonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekster haar aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

2.1.2. Meer concreter stelt de verzoekende partij in een eerste onderdeel:

“6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Zo heeft verzoekster maar liefst 21 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, afkomstig van de referentiepersoon (stuk 4).

Daar deze geldverzendingen dateren van na de aankomst in België, worden ze niet in aanmerking genomen door verwerende partij. Doch deze geldverzendingen tonen wel goed aan dat verzoekster op heden nog steeds ten laste is van de referentiepersoon. Moest zij dus moeten terugkeren naar Marokko zou zij nog steeds financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon!

Wat het ten laste zijn in het verleden betreft, werden 10 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd (waarvan 9 rechtstreeks door de referentiepersoon), stuk voor stuk gericht aan familie of vrienden in Marokko én bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van verzoekster (en haar moeder en zussen) (stuk 5).

Daarnaast werden er nog 9 bewijzen van geldstortingen/geldverzendingen voorgelegd op het rekeningnummer van de moeder van verzoekster, door de referentiepersoon (stuk 6). Dit betreffen tevens gelden bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van moeder en zussen (waaronder verzoekster) in Marokko.

Er werd tot slot nog een attest voorgelegd vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin inderdaad wordt verklaard en dus bevestigd dat verzoekster (en haar moeder en haar zussen) financieel ten laste zijn/waren van de referentiepersoon (stuk 7).

Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze geldverzendingen die deels dateren van voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging en deels dateren van de periode in België. Gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun om in haar levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster (of aan haar familie) in het land van herkomst.”

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: de artikelen 47/1/2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn uitvoerig weergegeven: uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat de verzoekende partij reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, haar broer, dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Haar onvermogen in het

herkomstland werd evenmin afdoende aangetoond. Bovendien blijkt niet dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om de referentiepersoon en de zussen en haar moeder ten laste te nemen.

Voorts legt de bestreden beslissing uit waarom de voorgelegde stukken niet volstaan.

Deze motieven zijn afdoende.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de reden kent van de bestreden beslissing zodat het normdoel van deze bepalingen werd bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.4.1. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dit betekent ook dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, *in casu* de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...].”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van haar Nederlandse broer of deel uit te maken van dat gezin. Verzoekende partij moet dit aantonen met stukken van de Marokkaanse autoriteit of, bij ontstentenis hiervan, kan zij dit aantonen met elk passend middel.

2.1.4.2. In dit onderdeel meent de verzoekende partij dat zij aantoont ten laste te zijn van haar broer aan de hand van 21 bewijzen van geldverzekeningen van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing motiveert hierover:

(...)

- Bewijzen van het overmaken van geld naar Marokko door de referentiepersoon op 10.09.2016 aan W. A. van 492,47 euro; op 23.11.2016 aan I. B. van 1007,68 euro; op 1.12.2016 van 405,06 euro aan A. E.; op 30.12.2016 van 303 euro (bestemming onbekend); 13.03.2017 van 254,27 euro aan I. B. (oom); 17.03.2017 van 204,72 euro aan A. E. K. (Neef); 17.03.2017 van 105,86 euro aan F. B.; 23.11.2017 van 151,46 euro aan M. B. (vriend); 19.03.2019 aan I. B. van 2556 euro; op 6.12.2016 van S. M. aan F. B. van 499,17 euro. Bij deze stortingen werd telkens met de hand bijgeschreven dat deze gelden bedoeld waren voor betrokkene, haar moeder en haar zussen. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van zulke beweringen zonder bewijzen niet kan worden uitgesloten, kan hier geen rekening mee worden gehouden. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- Bewijs van stortingen van contanten door de moeder van betrokkene op eigen rekening van de Attijariwafa bank door op 12.09.2018, 19.03.2019, 25.10.2017 en op 07.01.2019. De link met betrokkene of met de referentiepersoon kan niet worden gelegd, de relevantie is niet duidelijk.

- Net zoals bij de vorige aanvraag gezinshereniging legt betrokkene bewijzen voor van geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene en aan haar moeder in België (voor deze aanvraag stortingen voor de periode eind 2019 – november 2020). Deze geldstortingen dateren van na de eerste aanvraag gezinshereniging en dus van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 15.10.2019 en 13.03.2020 (bijlage 20 dd. 20.01.2020 en 15.07.2020).

(...)"

De Raad merkt vooreerst op dat de hoeveelheid van geldverzekeningen niet doorslaggevend is om te kunnen uitmaken of er al in het herkomstland een tenlasteneming was. De verzoekende partij gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing die stellen dat verschillende geldsommen zijn overgemaakt aan derden, zoals een oom, een neef en een vriend. Het gegeven dat nadien een handgeschreven tekst is toegevoegd dat deze gelden bestemd waren voor de moeder en zussen, maakt niet dat de daadwerkelijkheid hiervan is aangetoond. Dit is des te meer vreemd nu ook uit de voorgelegde stukken blijkt dat enkele geldstortingen rechtsreeks aan de moeder zijn overgemaakt. In die optiek stelt de bestreden beslissing correct over de stukken, thans ook nog gebundeld onder stuk 5 bij het verzoekschrift:

"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden."

De verzoekende partij toont niet aan dat dit besluit onjuist is of kennelijk onredelijk. Dit motief vindt steun in het administratief dossier.

Verder merkt de bestreden beslissing correct op dat stortingen verricht na de aankomst in België voor de beoordeling niet relevant zijn omdat een tenlasteneming dient aangetoond te worden in de periode voorafgaand aan het indienen van de aanvraag en dit in het herkomstland. De verzoekende partij is op 4 april 2019 in België toegekomen. De geldoverschrijvingen die de verzoekende partij toevoegt en bundelt onder stuk 4 bij het verzoekschrift zijn niet relevant, daargelaten de vraag of uit de hoegrootheid van deze stortingen een tenlasteneming kan worden afgeleid. De verzoekende partij gaat tevens voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de referentiepersoon niet aantoont over voldoende

inkomsten te beschikken om de verzoekende partij ten laste te nemen, gelet op het aantal personen dat deze aanvraag ook indienden (haar moeder en zussen).

Waar de verzoekende partij erop wijst dat 9 bewijzen van geldstortingen zijn overgemaakt op het rekeningnummer van de moeder van de verzoekende partij en deze bundelt onder haar stuk 6, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing correct stelt over een gedeelte van deze stukken: *“Bewijs van stortingen van contanten door de moeder van betrokkene op eigen rekening van de Attijariwafa bank door op 12.09.2018, 19.03.2019, 25.10.2017 en op 07.01.2019. De link met betrokkene of met de referentiepersoon kan niet worden gelegd, de relevantie is niet duidelijk.”* Ook de Raad kan niet uitmaken in welke mate stortingen van de moeder naar ene B.B. (*“versement especes”*) van invloed kunnen zijn op de tenlasteneming van de verzoekende partij door de referentiepersoon. De verzoekende partij legt dit evenmin uit in het verzoekschrift.

Uit de voorgelegde stukken blijken geen rechtstreekse stortingen aan de verzoekende partij zelf voor haar komst naar België en uit stuk 6 bij het verzoekschrift blijkt hoogstens een storting van 500 euro (van 8 maart 2019) net voorafgaand aan de komst van de verzoekende partij en haar familie in België (4 april 2019), een storting na aankomst aan de moeder (15 oktober 2019) en een overboeking van 30 juni 2018 van 600 euro naar de moeder. Deze sommen op zich zijn te onregelmatig en te karig om hieruit een tenlasteneming te kunnen afleiden. Het is niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing oordeelt dat op basis van de geldverzendingen de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat zij aan de voorwaarden van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet voldoet.

In dit onderdeel verwijst de verzoekende partij nog naar een voorgelegd attest van de Marokkaanse autoriteiten, zijnde een document 570/2019 (*“certificat de charge de famille”*) dat betrekking heeft op de moeder van de verzoekende partij, de zussen en de referentiepersoon (ook toegevoegd aan het verzoekschrift onder stuk 7), waarin gesteld wordt dat de referentiepersoon deze allen ten laste neemt.

Ditzelfde attest werd besproken in de weigeringsbeslissing van 15 juli 2020 (antwoord derde gezinsherenigingsaanvraag). Hierin is gesteld dat geen bijkomende objectieve verifieerbare documenten gevoegd zijn en het attest is opgesteld ten gevolge van een verklaring op eer. Bovendien dateert het attest van na de komst van deze familie in België.

Verder stelt de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk dat met de situatie in België geen rekening kan worden gehouden.

2.1.4.3. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk in dit onderdeel dat zij ten laste was van de referentiepersoon voor haar komst naar België. Dit onderdeel faalt.

2.1.5.1. In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zij haar onvermogen in het herkomstland bewees. Zij verwijst naar haar stukken 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 en 18, toegevoegd aan het verzoekschrift. Deze stukken werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Dit tweede onderdeel licht toe:

“7.

Daarnaast heeft verzoekster ook op afdoende wijze aangetoond dat zij in het land van herkomst onvermogen was.

Zo legde zij om te beginnen een attest voor waaruit blijkt dat zij in Marokko zowel geen inkomsten, als geen roerende of onroerende goederen heeft (stuk 8 en 10).

Dergelijk attest werd tevens voorgelegd in hoofde van de moeder en zussen van verzoekster (stuk 9), om aan te tonen dat het hele gezin onvermogen was in Marokko.

Daarnaast werd er een attest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster in 2019 (inkomsten 2018) geen enkele belasting heeft moeten betalen, en dit omdat zij geen enkele vorm van inkomsten genoot in Marokko (stuk 11).

Alweer werd dergelijk attest ook voorgelegd voor de moeder en de zussen van verzoekster, om aan te tonen dat het hele gezin onvermogen was in Marokko (stuk 12).

Voorafgaand aan de komst naar België (inkomstenjaar 2018) was het hele gezin, en dus ook verzoekster, dus duidelijk onvermogen in Marokko, daar er geen enkele vorm van inkomsten werd verworven.

Verzoekster legde tevens een attest voor waaruit blijkt dat zij geen woningtaks betaalde in Marokko, omdat zij er dus geen onroerende goederen had (stuk 13).

Er werd ook nog een attest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster geen enkele vorm van inkomsten heeft genoten in Marokko (stuk 14).

De voorgelegde attesten betreffen stuk voor stuk attesten die werden afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten, en die mogen worden gebruikt naar recht, zodat zij wel degelijk bewijswaarde bezitten.

Tot slot werden tevens een celibaatsattest (stuk 18) en de overlijdensakte van de vader van verzoekster voorgelegd, om aan te tonen dat het gezin niet kan worden onderhouden door de 'vader des huizes' (stuk 15). Moeder en dochters stonden er dus alleen voor in Marokko, reden waarom de referentiepersoon hen steunde.

Verzoekster heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat zij (en haar gezin) onvermogen is (zijn) in Marokko en daarbij dus financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogenheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij noch inkomsten, noch (onroerende) goederen had) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 16). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekster herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogenheid in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over (onroerende) goederen én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd.”.

2.1.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat concreet in te gaan op de volgende motieven van de bestreden beslissing over deze stukken. Het opsommen van wat werd neergelegd en het geven van een andere interpretatie op zich kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Haar kritiek *in fine* heeft betrekking op de handelwijze van de verwerende partij en niet op de argumenten van de bestreden beslissing zelf. In die mate is het middel onontvankelijk (RvS 2 juli 2004, nr. 133.477; RvS 2 juli 2004, nr. 133.474).

De stukken waarover de verzoekende partij het heeft, werden overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, hetzij bij de aanvraag, voorwerp van het geschil, hetzij bij eerdere gezinsherenigingsaanvragen.

Stukken 8 en 9 zijn gelijkaardige attesten voor gans de aangekomen familie, dateren van 20 juni 2020 en zijn blijkens hun inhoud opgesteld aan de hand van informatie verstrekt op 19 juni 2019. Stuk 10 betreft een attest met nr. 514, daterend van 22 juni 2020, dat stelt dat de verzoekende partij geen inkomsten of goederen heeft in de in het attest opgegeven plaats en heeft een zelfde inhoud.

De bestreden beslissing stelt juist:

“- Administratief attest vanwege de lokale Marokkaanse autoriteiten met nr. 514 dd. 22.06.2019 waarin wordt gesteld dat betrokkene in de wijk (douar) Tazourakht in het dorp Nekkour te Al Hoceima geen eigendommen of inkomsten heeft. Dit attest is identiek aan het attest met nr. 808 dd. 20.06.2019 dat betrokkene al voorlegde in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 13.03.2020 en dat al werd besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 15.07.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.”

In de beslissing gezinsherenigingsaanvraag van 15 juli 2020 kan gelezen worden dat de verzoekende partij sedert april 2019 het herkomstland verliet, en de attesten zijn opgesteld nadat zij aankwam in België en nietszeggend is over de periode voorafgaand aan haar komst. De verzoekende partij weerlegt dit motief niet.

Stukken 11 en 12 bevatten ‘*fiches de renseignement*’, telkens voor alle naar België gekomen familieleden en de verzoekende partij, stellend dat zij geen belastingen hoeven te betalen. Deze attesten dateren van 18 juni 2019, zodat de bestreden beslissing kennelijk redelijk en correct stelt:

“- Fiche de renseignements dd. 18.06.2019 nr 4051/2019. Ook dit document werd al voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 13.03.2020 en dat al werd besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 15.07.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.”

Stukken 13 en 14 zijn attesten van 13 juni 2019 en 9 juli 2020, die inhouden dat geen belastingen moesten betaald worden door de verzoekende partij voor woonst of gemeente. De bestreden beslissing stelt juist:

“- attestation de non-imposition a la TH-TSC n°3839/19 dd. 13.06.2019 en attestation de revenu global n° en stellen dat de betrokkene geen inkomsten of goederen heeft in de plaats van hun verblijf.2997 dd. 09.07.2020 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten onderschreef voor het belastingjaar 2019. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”

Ook stuk 15, zijnde het overlijdensattest van de vader van de verzoekende partij op 1 december 2012, wordt correct besproken in de bestreden beslissing als volgt:

“- overlijdensakte van betrokkenes vader (reeds overleden op 01.12.2012); attest van celibaat op naam van betrokkene; documenten met betrekking tot in België gevolgde lessen Nederlands en integratie en attestation de résidence op naam van betrokkene. Deze stukken zeggen op zich helemaal niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”

Stuk 18 betreft een celibaatsattest over de verzoekende partij en geeft geen financiële gegevens weer zodat hiermee het onvermogen of de afhankelijkheid van de verzoekende partij niet wordt aangetoond zoals de bestreden beslissing correct stelt. Deze missen relevantie.

De bekritiseerde motieven zijn niet kennelijk onredelijk.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is dan ook niet dienstig. Deze kent in het Belgische rechtssysteem overigens geen precedentenwaarde. Ook in dit onderdeel weerlegt de verzoekende partij

niet dat de bestreden beslissing juist oordeelde dat het onvermogen van de verzoekende partij in het herkomstland niet afdoende is aangetoond. In het kader van huidig geschil is het zelfs onbelangrijk of het bewijs van onvermogen al dan niet een bijzaak is, nu de overige elementen (deel uitmaken van het gezin of ten laste zijn van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland) niet zijn aangetoond. Waar de verzoekende partij stelt, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het bewijs van onvermogen bijzaak is en de kern van het ten laste zijn vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon financieel of materieel vereist omdat het bewijs van onvermogen op zich nog geen actieve of financiële ondersteuning aantoont, wijst de Raad erop dat het arrest het belang van het bewijs van onvermogen niet heeft uitgesloten, doch met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12 punten 23, 26 en 27, erop heeft gewezen dat dit bewijs vaak moeilijk kan geleverd worden en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd.

Enige afdoende actieve ondersteuning van de referentiepersoon aan de verzoekende partij in het herkomstland blijkt niet afdoende aangetoond.

De schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.6.1. In een volgend onderdeel gaat de verzoekende partij in op de interpretatie van het begrip “ten laste” en verwijst zij naar de arresten *Reyes* en *Jia* van het Hof van Justitie en naar rechtspraak van de Raad. Wat dit laatste betreft, wordt verwezen naar het vorige punt.

Dit onderdeel licht toe:

“8.

Wat het ‘ten laste’ zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 17).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.”

2.1.6.2. De Raad heeft in de voorgaande bespreking er al op gewezen dat het bewijs van het ten laste zijn mag bewezen worden met elk passend middel.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds, naar analogie van de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Yunying Jia*, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43).

De voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie (ook in het arrest *Reyes* van 16 januari 2014, C-423/12), dat de verzoekende partij deels citeert, stelt evenwel duidelijk dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan het gezinslid, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid of ten laste zijn, onder de voorwaarde dat kan aangenomen worden dat die stortingen voor hem noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland. Zoals is gebleken, toont de verzoekende partij een dergelijke “lange periode” niet aan. En al evenmin de regelmatigheid ervan. Evenmin zijn andere afdoende passende middelen naar voor gebracht om afdoende een materiële ondersteuning te aanvaarden. De verwijzing naar deze arresten en naar de parlementaire voorbereiding van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet doen derhalve geen afbreuk aan de voorgaande bespreking. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou genomen zijn conform de parlementaire voorbereiding en de arresten waarnaar zij verwijst.

Opnieuw toont de verzoekende partij in dit onderdeel de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aan.

2.1.7.1. Het volgend onderdeel licht toe:

“9.

Daarnaast heeft verzoeker ook wel degelijk aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om verzoekster effectief ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende documenten voorgelegd:

- *Rekeninguittreksels van de referentiepersoon met inkomsten (stuk 19);*
- *Boekhoudkundig resultaat 2019 (stuk 20);*
- *Bewijs betaling sociale bijdragen (stuk 21);*
- *Vorbereiding aanslagbiljet in de personenbelasting 2020 (stuk 22).*

Deze stukken worden niet besproken door verwerende partij, terwijl ze nochtans wel degelijk aantonen dat de referentiepersoon over vaste, stabiele en voldoende inkomsten beschikt.

Dit vormt alweer een schending van het motiveringsbeginsel.

Bovendien neemt de referentiepersoon verzoekster (en de rest van het gezin) al jaren ten laste zonder enig probleem. Dit werd bijkomstig bewezen aan de hand van de OCMW- attesten waaruit blijkt dat geen van de betrokkenen financiële steun geniet van het OCMW (stuk 23).

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.1.7.2. De Raad kan enkel vaststellen dat de stukken 19 tot en met 22, die handelen over de inkomsten van de referentiepersoon, niet in het administratief dossier voorhanden zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat zij deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing kenbaar heeft gemaakt. Derhalve kan de Raad deze niet in rekening nemen nu hij zich in het kader van de wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt overigens op dat het motief met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon niet determinerend is.

2.1.8.1. Het laatste onderdeel wordt als volgt toegelicht:

“10.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “d/e zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1,

2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijk" en van de bewoordingen die betrekking hebben op "afhankelijkheid", zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentpersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentpersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentpersoon zich op 04.06.2019 gevestigd in België vanuit Rotterdam, en kwam verzoekster op 04.04.2019 Schengen binnen. De referentpersoon woonde hiervoor dus in Nederland en verhuisde naar België.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentpersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster - niet kan laten vergezellen door zijn zus (en moeder en andere zussen) in België.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.8.2. Gans dit betoog doet niet af aan het gegeven dat ook naar Unierechtelijke normen geen recht op verblijf wordt toegestaan door het louter zich vervoegen bij een Nederlands onderdaan die in België woont. De doelstelling is inderdaad het vrij verkeer te vergemakkelijken maar gaat niet zover dat aan, in casu, onder meer de materiële ondersteuning door de referentpersoon moet worden voldaan.

Uit het onderdeel in samenlezing met het theoretisch betoog van de verzoekende partij leidt de Raad af dat zij de schending van artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG aanvoert. Dit artikel wordt door de verzoekende partij correct geciteerd en stelt dat het ten laste zijn een voorwaarde vormt in dit geval, nu de verzoekende partij geen ernstige gezondheidsredenen voorhoudt te hebben.

Het volstaat naar het voorgaande te verwijzen waar is aangetoond dat de bestreden beslissing correct heeft gesteld dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde ten laste te zijn van de referentpersoon.

In de mate dat de verzoekende partij het "Unierecht" geschonden ziet, laat zij voor het overige na uiteen te zetten welke precieze bepaling van het Unierecht geschonden is. In die mate is het onderdeel onontvankelijk. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.1.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in het eerste middel niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

De verzoekende partij heeft tegen de eerste bestreden beslissing geen gegrond middel aangevoerd.

2.2.1. Het tweede middel is enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, verder in de bespreking van dit middel 'bestreden beslissing' genoemd.

In dit tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het volgende:

“TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG, ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET”

Het tweede middel licht toe:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar broer, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familielevens (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt verzoekster wederom een theoretisch betoog over de door haar opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster meent dat de beslissing niet gemotiveerd is, rekening houdende met alle voorgelegde stukken, en geen concrete redenen bevat waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Volgens verzoekster is geen belangenafweging gemaakt die de beslissing kan verantwoorden, terwijl de gemachtigde nochtans op de hoogte is van de familiale situatie van verzoekster. Verzoekster meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is, omdat de gemachtigde helemaal geen rekening heeft gehouden met haar familie- en gezinsleven. Verzoekster stelt dat een motivering ontbreekt omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken waardoor de motiveringsplicht is geschonden en de beslissing ook onjuist is. Daarnaast acht verzoekster artikel 8 van het EVRM geschonden; zij meent dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid, van het EVRM.

Verzoekster denkt dat de bedoeling van de bestreden beslissing is om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, hetgeen een ongeoorloofde inmenging in haar privé- en familielevens uitmaakt en hieraan onevenredige schade zal toebrengen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

De Raad kan verzoekster verder niet volgen dat het bevel geen concrete redenen bevat waarom het werd genomen. Zowel *de iure* als *de facto* is het bevel gemotiveerd. Er wordt verwezen naar artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van verzoekster in België is verstreken. De Raad is van oordeel dat het volgende motief van de bestreden beslissing beantwoordt aan de formele motiveringsplicht en correct is:

“Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde motiveerde omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: hij heeft wel degelijk bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de gezondheidstoestand, het familielevens en het hoger belang van het kind.

Wat het familielevens van verzoekster betreft, stelt de bestreden beslissing correct vast dat zij niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en dat de aangehaalde afhankelijkheidssituatie betwist is.

Verzoekster betwist niet dat zij geen kinderen heeft of dat zij gezondheidsproblemen kent.

De Raad is van oordeel dat deze motivering wel degelijk afdoende is en steunt op een degelijk onderzoek van het administratief dossier. De Raad is eveneens van oordeel dat de gemachtigde in de eerste en tweede bestreden beslissing op afdoende wijze heeft gemotiveerd over de aangehaalde en voorgebrachte stukken en op afdoende wijze heeft rekening gehouden met het gezinsleven, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt evenwel in eerste instantie het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers of zussen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige familieleden enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

De Raad deelt *in casu* met de gemachtigde het standpunt dat geen afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon kan worden aangenomen. Betrokkene is inderdaad een volwassen persoon waarvan

mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Er blijkt inderdaad niet uit het dossier dat verzoekster daar niet toe in staat zou zijn. In de eerste bestreden beslissing heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat niet afdoende is aangetoond dat verzoekster financieel of materieel ten laste is van haar broer.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn niet aangetoond.

In een dergelijke situatie, waarbij geen beschermingswaardig gezinsleven voorligt tussen verzoekster en haar broer, diende de gemachtigde niet verder over te gaan tot een belangenafweging in de zin van artikel 8, ook niet van artikel 8, tweede lid, van het EVRM (verzoekster heeft geen voortgezet verblijf). Hij heeft dit toch gedaan en heeft geheel terecht gemotiveerd dat verzoekster *in casu* als volwassen persoon kan verwacht worden een leven op te bouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van haar Nederlandse broer.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

De Raad besluit dat de verzoekster de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN